

IN MEMORIAM

El darrer viatge de Mn. Lluís Raventós

Antoni Coll Gilabert¹

El Dr. Lluís Raventós ens ha deixat per anar la Casa del Pare. Havia col·laborat amb Temes d'Avui i últimament s'hi havia incorporat com a assessor, la qual cosa ens va alegrar molt.

Però Déu tenia per a ell altres plans. Ara intercedirà des del cel. El periodista, i també col·laborador nostre, Antoni Coll n'evoca els records. Les fotografies són de José Antonio López.

Pocs dies abans de morir, el 8 de juny passat, Mn. Lluís Raventós m'havia fet arribar el darrer número de *Temes d'Avui* perquè "hi ha articles molt interessants". El que mai no hauria pensat en rebre aquell exemplar és que, en un pròxim número de la publicació, escriuria jo sobre ell.

Què puc dir avui per no defraudar, pel que em concerneix, la seva opinió que conté escrits interessants?

Vaig tenir la sort de coincidir moltes vegades amb Mn. Raventós, sacerdot de l'Opus Dei, en els seus darrers anys de Tarragona, l'última parada del seu trajecte vital per les quatre capitals catalanes. El viatge de la seva vida ha estat feliç i ha omplert de felicitat els qui va tenir al voltant. Somreia amb els ulls en veure't, es notava la seva alegria, la mateixa que inspirava els seus dibuixos d'estil senzill i recognoscible que van il·lustrar tants llibres, des de la coneguda trilogia *El trabajo de Pedro*, *Los combates de Pablo* i *Antonio I el Grande* fins als seus llibres sobre les

Parábolas del Evangelio, el seu *Trazo a trazo* o les *Ráfagas al atardecer*, amb ensenyances de sant Josepmaria sobre de la vida cristiana, aquests últims titulats en català com a *Paràboles de l'Evangelí*, *Tot fent camí* i *Ratxes al capvespre*.

La seva sordesa, tan accentuada en els darrers temps, no el distanciava dels altres. Lluny de fer-lo introvertit i encara menys d'agrir-li el caràcter, el va fer més afable que mai, més agraït per qualsevol detall de servei que li prestessin. El que no li va impedir la seva duresa d'oïda va ser escoltar amb nitidesa les mocions de l'Esperit Sant i utilitzar-les en la vida diària i en la predicació.

Les seves predicacions, profundes i senzilles al mateix temps, recorrien a cites bíbliques i records de la infantesa a Raimat amb relats d'experiències de la seva professió de farmacèutic, exercida a Barcelona quan era jove, i de la seva llarga vida sacerdotal, ja que va ser ordenat el 1964, durant els anys del Concili Vaticà II.

La tauleta de l'oratori en què predicava es feia petita davant de la seva corpulència. Les anècdotes fluïen en la seva exposició, de vegades recordant diàlegs amb escolars dels col·legis en els quals va prestar assistència espiritual. En recordo una que s'emmarcava a Girona. Havia comentat a classe l'escena de l'agonia de Jesús a Getsemaní, quan els apòstols que l'acompanyaven, en comptes de vetllar, es van adormir, segons relaten els Evangelis sinòptics.

—Jo em penso que sant Joan no es va adormir —va dir un alumne.

—Doncs, si fos així, per què creus que no va precisar el que havien dit els altres, ja que ell va escriure el seu Evangeli més tard?

—Per no presumir.

Mn. Lluís Raventós no presumia, era la senzillesa en persona. Amb gairebé 90 anys ensenyava amb l'exemple que la vida d'un cristià no consisteix a complir un catàleg d'instruccions complicades, sinó a lliurar-se a les mans amoroses de Déu, a exemple de Jesucrist, essent mansuet i humil de cor.

Va conservar el seu bon humor fins al final. En tornar a casa després de participar en les últimes eleccions municipals, va simular que estava enutjat perquè els membres de la mesa no li havien donat les gràcies per anar a votar. Doncs bé, aquí té la meva gratitud, no tant per anar a votar com per les successives eleccions que va fer a la seva vida.

¹ Periodista i escriptor.